

Shrnutí situace

Pracuju v magické branži a asi se shodneme, že to je opravdu něco extra: život plný kouzel, lektvarů a zašeptaných zaříkávadel, levitace, mizení osob a alchymie, gigantických zápasů na život a na smrt s mocnostmi tmy, vyvolávání hurikánů a utišování mořských bouří, svrhávání blesků z hor a ožívování soch, které pak pomohou zdrtit nepřátele.

Jo, kéž by.

Kdepak: v dané době bylo kouzlení prostě a jednoduše **užitečné**. Bylo užitečné úplně stejně, jako jsou užitečná auta, myčky na nádobí a otvíráky na konzervy. Dobu fascinujících výstřelků, jako je poroučení oceánům, sloní levitace a proměňování herinků na taxikáře, jsme měli dávno za sebou, a přestože o dva měsíce dřív nastoupila Velká Magie,¹ k návratu neomezených kouzelnických schopností zatím nedošlo. Při krátké vzestupné vlně se sice utvořila zvláštní mračna a padal déšť, který měl chuť jako bezová limonáda, pak ale kouzelnická síla klesla skoro na nulu a následný vzestup byl bolestně pomalý. Nějakou dobu očividně nehrozilo, že by někdo měl začít poroučet oceánům, sloni zůstanou pěkně na zemi a herink každopádně nepropás-

---

¹ Jde o jakési znovuoživení kouzelných sil, ke kterému došlo dva měsíce před nynějším příběhem a na kterém měla Jennifer velkou zásluhu.

ne pasažera lačného dostat se na letiště. Kromě berňáku jsme neměli žádné nepřátele a s mocnostmi temnot jsme museli zápasit jenom při výpadku elektřiny (které jsou v našem království celkem časté).

Zatímco jsme tedy v Kazamu čekali, až se magie znovu zmátoří, ubíhalo vše po starých kolejích: najímali jsme kouzelníky na nenápadné, všední a zcela praktické kouzlení. Znáte to: instalatérské a elektrikářské práce, tapetování a přestavby podkroví. Taky jsme botičkářům zdvihali auta, zajišťovali donášku pro pizzerii Létaující koberec a dokázali předpovídat počasí o 23 procent přesněji než nejoblíbenější hlasatelka na SNOOD-TV Daisy Fairchildová.

Já ale tyhle věci nedělám. Nedokážu to. Starám se o ty, co to dokážou. Moje práce se jmenuje „správa mystických umění“, a když to řeknu jednodušeji, jsem agentka. Na mně je uzavřít smlouvy, přijmout rezervace a pak se nechat od všech seřvat, když se plány zvrtnou – anebo naopak skončit přehlížená, když všechno vyjde. Místem, kde tohle všechno provozuju, je Kazam, největší Dům kouzel na světě. Upřímně řečeno ale tohle prvenství moc neznamená, protože na světě jsou takové domy jen dva: Kazam a pak Industrial Magic ve Stroudu. Dělíme se o posledních osm licencovaných kouzelníků na planetě. A jestli vám připadá, že to je pro šestnáctiletou holku dost zodpovědná práce, tak to máte pravdu: jsem jenom **prozatímní** manažerka, než se vrátí Velký Zambini.

Pokud se vůbec vrátí.

Takže jak jsem řekla, v Kazamu vše běželo v zajetých kolejích a my se ten den dopoledne právě snažili najít nějakou ztracenou věc. Ne prostě věc, kterou si někdo někam založil – ty se hledají snadno –, ale věc, která vůbec není k nalezení; a to je podstatně těžší úkol. Do hledání ztracených věcí jsme se obec-

ně vzato moc nehrnuli, protože se ztracenými věcmi to už holt bývá tak, že se moc neukazují – ale když bylo málo práce, brali jsme víceméně všechno, co nám zákon dovozoval. Proto jsme teď já, Perkins a Tiger seděli jedno vlhké podzimní dopoledne v mém volkswagenu zaparkovaném na odpočívadle u silnice ani ne deset kilometrů od Herefordu, našeho bydliště a hlavního města Snoddova království.

„Vědí vůbec čarodějové, **k čemu** jsou hodinky?“ zeptala jsem se trochu podrážděně. Ohlásila jsem totiž zákazníkovi, že začneme **přesně** v půl desáté, a teď už bylo za deset půl. Kouzelníkům jsem sice přikázala, aby tu byli už v devět k převzetí instrukcí, ale to bylo jak mluvit do dubu.

„Když nestárneš,“ opáčil Tiger a mínil tím fakt, že čarodějové žijí mnohem déle než lidé, „tak ti nejspíš na pár minutách nesejde.“

Horton „Tiger“ Prawns byl můj asistent. Nastoupil před pouhými dvěma měsíci. Na to, že mu bylo teprve dvanáct, byl poměrně vysoký; měl hustě kudrnaté pískově zbarvené vlasy a kolem pršáku měl tvář posetou pihami. Jako většina nalezců jeho věku nosil svoje obnošené šaty, které mu navíc byly velké, s jistou pýchou. Dnes nás doprovázel proto, aby se poučil o specifické problematice hledání – a mělo to dobrý důvod. Za dva roky měl totiž převzít moji funkci. Jakmile dosáhnu osmnácti let, padám odtud.

Perkins souhlasně přikývl.

„Někteří kouzelníci žijou opravdu dlouho,“ podotkl a byla to nepochybně pravda. Kouzelníci ale odjakživa odmítali prozradit, jak to dělají, a když se jich na to někdo zeptal, převedli řeč na myši, cibuli nebo tak něco.

Mladík Perkins byl naším nejlepším a současně jediným učněm. V Kazamu pracoval něco přes rok a byl u firmy víceméně

jediný můj vrstevník. Dobře vypadal a s výjimkou záchvatů přepjatého sebevědomí, kdy zaklínal rychleji, než uvažoval, a upadal pak do obtíží, bylo zjevné, že firmě i kouzlení jako takovému prospěje. I mně byl sympatický. Jelikož se ale specializoval na dálkovou sugesci, tedy na schopnost vštěpovat lidem na dálku myšlenky, nebylo mi jasné, jestli mi je sympatický doopravdy, anebo jestli to jenom vyvolává sugesci – což by bylo odporné a neetické zároveň. Veškerá dálková sugesce neboli „zasívání“ byla zakázaná od chvíle, kdy se zjistilo, že představuje hlavní složku v reklamě a propagaci chlapeckých kapel bez talentu, jejichž úspěch byl až do té doby tak trochu záhadou.

Znovu jsem se podívala na hodinky. Čekali jsme na dva čaroděje:² Ctihodného Dennise „Full“ Price neboli Pálku a lady Mawgon. Provozovatelé mystických umění, abychom je nazvali oficiálním titulem, sice měli kouzelnické schopnosti, ale stejně se skoro nedokázali normálně obléknout a často jim bylo nutné připomínat, aby se koupali a pravidelně stravovali. Čarodějové takoví prostě jsou: chaotičtí, trucovití, zapomnětliví, emocionální a **nepředstavitelně** frustrující. Ale rozhodně nejsou jedno, totiž nudní, a po počátečních obtížích po nástupu jsem teď k nim všem – dokonce i k těm opravdu praštěným – pocítovala značné sympatie.

„Já bych se fakt potřeboval vrátit do Věží a opakovat si,“ šil sebou Mladík Perkins, kterého odpoledne čekala zkouška před

---

² Na Světové magické výstavě v roce 1962 byla přednesena argumentačně podložená žádost o rovnost obou pohlaví a termín „čaroděj“, případně „čarodějka“ se od té doby používá pro provozovatele i provozovatelky magických umění. Ženský rod „čarodějnice“ už dnes používá jen pár staromilců, kteří si myslí, že čarodějnice patří do domácnosti, kde má kouzlit jídlo a uklízet myšlenkovou silou.

udělením magické licence, takže byl zcela pochopitelně trochu nervózní.

„Pálka navrhl, ať se jdeš kouknout,“ vysvětlovala jsem. „Hledání ztracených věcí je založené na spolupráci.“

„A baví kouzelníky spolupracovat?“ zeptal se Tiger, pro kterého byly otázky největším požitkem hned po zmrzlině a vafkách.

„Staré časy, kdy osamělí čarodějové míchali na vrcholku Severní věže prapodivné lektvary, už jsou pryč,“ řekla jsem mu. „Museli se naučit spolupracovat, a to jim neříkám jen já: revize ustálených pravidel velmi ležela na srdci už Velkému Zambini-mu.“ Podívala jsem se na hodinky. „Doufám, že se nakonec objeví,“ dodala jsem, protože jakožto ředitelka Kazamu v zastoupení Velkého Zambiniho jsem se právě já omluvně plazila před zklamánymi zákazníky – a musela jsem to dělat podstatně častěji, než by se mi zamlouvalo.

„Ale stejně,“ opáčil Perkins: „zápočet z Nalézacího modulu IV už mám a tréninkovou schovávací papuči jsem pokaždé našel, dokonce i schovanou pod postelí Tajuplného X.“

Měl pravdu, a schopnost najít nahodilou věc – třeba papuči – představovala dobrý trénink, když jste se měli stát hledačem. Ale nestačilo to. V mystických uměních vždycky ve všem ještě něco vězí. Po celoživotním studiu vždycky přijdete akorát na to, že existují další věci, na které je potřeba přijít. Je to frustrující i poučné.

„Jenomže papuči nevadilo, že ji najdeš,“ pronesla jsem ve snaze objasnit neobjasnitelné. „Když se něco nechce nechat najít, je to těžší. Mocný Šandár dokázal schovat věci ležící přímo před očima prostě tím, že je vyloučil ze zorného pole. Nejproslulejším příkladem je, když tuto techniku využil na nespátřené sloní kostře při Světové magické výstavě v roce 1826.“

„Odtud pochází to úsloví ‚kostlivec ve skříní‘?“

„Ano. Přivezli ho tam i s vitrínou.“

„Měl bych tě poslat na test z magie místo sebe,“ zachmuřeně poznamenal Perkins. „Víš toho mnohem víc než já. **Codex magi-calís**³ obsahuje celé traktáty, které jsem nečetl.“

„Jsem tu o tři roky déle než ty,“ upozornila jsem ho, „tak není divu, že toho vím víc. Ale posílat mě místo sebe na test by bylo jako prosit někoho bezrukého, aby tě nahradil u klavírních přehrávek.“

Nikdo netušil, proč někdo kouzlit umí a druhý ne. V teorii kouzelnictví se moc nevyznám, jenom vím, že to je směs vědy a víry. Prakticky vzato na ni ale lze pohlížet následovně: magie kolem nás víří jako neviditelná, energií nabitá mlha, ze které mohou patřičně nadaní jedinci čerpat a využít jí s pomocí různých technik, z nichž mezi hlavní patří vrstvené zaklínání, mumlané vzývání a řízený výtrysk koncentrované myšlenky z ukazováčků na obou rukách. Odborně se příslušné energii říká „variabilní elektrogravitační transformovatelná subatomická síla“, což ale dohromady vůbec nic neznamena: dezorientovaní vědci si vymysleli tohle důležitě znějící jméno, jenom aby si zachovali prestiž. Obvyklejší označení zní „čarodějná energie“ anebo ještě jednodušeji „praskot“.

„Mimochodem,“ žoviálně pronesl Perkins, „mám dva lístky na představení, při kterém se Jimmy ‚Troufalec‘ McWok nechá z děla prostřelit cihlovou zdí.“

Jimmy McWok byl nejslavnější putovní troufalec v Nespojených královstvích a po vstupenkách na jeho praštěné kousky byla ohromná poptávka. O rok dřív snědl automobilovou pneu-

---

³ Takzvaná „Kniha kouzel“ je sice plná užitečných návodů, ale také obsahuje mnoho nesmyslů. Trik je umět rozpoznat, co je co.

matiku za doprovodu živého orchestru. Byla to skvělá podívaná až do chvíle, než se málem zadusil ventilkem.

Zeptala jsem se: „A s kým jdeš?“ a mrkli jsme po sobě s Tigrem. Otázka, jestli Perkins sebere odvalu pozvat mě na rande, už nějakou dobu visela ve vzduchu.

Perkins si odkašlal a sbíral kuráž. „S tebou, jestli se ti chce.“

Chvilí jsem upřeně hleděla na silnici před sebou a pak řekla: „Cože, se mnou?“

„No jasně, s tebou,“ zopakoval Perkins.

„Nevěděla jsem, jestli to neříkáš Tigrovi.“

„Proč bych měl zvat Tigua na podívanou s cvokem, který se nechá prostřelit cihlovou zdí?“

„A proč bys mě nepozval?“ hraně ublíženým tónem pronesl Tiger. „Třeba mě přesně to baví – pozorovat nějakýho troubu, jak si rozbije hubu.“

„To je sice možné,“ přisvědčil Perkins, „nicméně dokud se nabízí nějaká hezčí alternativa, zůstaneš u mě na seznamu vždycky na devátém desátém místě.“

Všichni jsme ztichli.

„Hezčí?“ řekla jsem a otočila se u volantu tak, abych na něj viděla. „Ty mě zveš, protože jsem hezká?“

„A nemůžu tě snad pozvat, protože jsi hezká?“

„Řek bych, žeš to prošvih,“ zazubil se Tiger. „Měl bys ji zvat proto, že je inteligentní, vtipná, má životní zkušenosti a každým okamžikem své přítomnosti na tebe pozitivně působí. Hezká tvářička by měla být v seznamu až vespod.“

„Ach jo,“ sklíčeně odušil Perkins, „to asi měla, co?“

„Konečně!“ zamručela jsem, protože se v tu chvíli ozvalo nezaměnitelné **dugadugadugaduga** z motorky lady Mawgon. Vylezli jsme z auta, právě když zastavovala. Skoro okamžitě jsme se na sebe podívaly, ale měla jsem se jejímu pohledu raději vyhnout,

protože v očích měla přichystaný výraz typu **Dám Jennifer kapky**. Dostávat kapky od lady Mawgon pro mě samozřejmě nebylo nic nového: zcela běžně mi je dávala před obědem, večerí i svačinou, a také v nahodilých intervalech mezitím. Byla mezi našimi čaroději ta nejmocnější a taky ta nejotravnější. Byla tak otravná, že dokonce i opravdu otravní lidé čas od času na chvíli odložili otravnost stranou a posílal jí obdivné, byť mírně sarkastické dopisy fanoušků.

„Lady Mawgon,“ pronesla jsem čile a s hlubokou úklonou, jak předepisoval protokol, „doufám, že máte dobrý den?“

„Přiblblá fráze, přijatelná jenom proto, že pluje v oceánu stejně přiblblých frází,“ zamručela nerudně a slezla z motorky, na které jezdila s oběma nohama na stranu. „A tamhleten ňouma dělá co? Snaží se schovat za tou věcí, které legračně říkáš auto?“

„Dobré ráno,“ pronesl Tiger hlasem, jímž prochvívalo sdělení **Jejda, já vás přehlédl, vůbec jsem se neschovával**: „Vypadáte dneska ráno opravdu **náramně**.“

Tiger lhal. Lady Mawgon vypadala hrozně: měla zplihlé vlasy, pleť jak omlácený plech a tvářila se kysele a ztrhaně. Na rtech se jí nikdy nevylostil úsměv a bylo vzácností, že by s plným vědomím řekla něco vlídného. Na sobě měla dlouhé šaty s kρινolinou zvonovitého tvaru: jedním směrem je měla zapjaté až ke krku, v druhém směru s nimi zametala po zemi. Pohybovala se jak na kolečkových bruslích: vlastně nechodila, ale spíš **klouzala**, a byl to velmi zneklidňující pohled. Tiger se se mnou vsadil o půl mula, že má lady Mawgon na nohách opravdu kolečkové brusle. Problém byl v tom, že nás jednoho ani druhého nenapadala efektivní, bezpečná a uctívá metoda, jak to zjistit.

Perkinse pozdravila trochu zdvořileji – přece jen se také chystal na čarodějné poslání – a krátce s ním pohovořila o kouzelnických zkouškách a o tom, jak je důležité, aby uspěl. Na nás

s pozdravem neplýtvala: byli jsme s Tigrem nalezenci, a tedy na nižší a podřadnější společenské příčce. Přesto naše přítomnost lady Mawgon mimořádně rozčilovala, protože jsme oba byli nepostradatelní pro hladký chod firmy. Takhle to Velký Zambini, zakladatel Kazamu, chtěl. Vždycky věřil, že nalezenci mají pro styk s bizarním světem řízení mystických umění zvláštní schopnosti. „Rozmazlení civilisti,“ jak to sám formuloval, „by ze všech těch podivností zpanikařili, anebo je naopak napadlo, že vymyslí něco lepšího, případně by je posedly choutky a snažili by se na tom vydělat.“ Nejspíš měl pravdu.

„Když už jsi tady,“ přetrhla mi myšlenky lady Mawgon, „potřebovala bych pak ještě před polednem provést zkušební zaklínání.“

„O kolika šandárech, paní?“

„Šandár“ je jednotka čarodějně moci. Je pojmenovaná po Mocném Šandárovi, mágovi tak mocném, že šlépěje jeho kroků samy od sebe vzplály. Praktický užitek plápolajících stop byl ovšem pochybný a nejspíš to jen plnilo dramatický efekt: Mocný Šandár nebyl jenom nejmocnější čaroděj v dějinách, ale taky trochu šoumen.

„Asi deset megašandárů,“⁴ zakaboněně pronesla lady Mawgon. Opravdu ji hryzalo to ponížení, že mi musí hlásit svoje zkušební zaklínání.

„To je hodně praskotu,“ odvětila jsem a uvažovala, co asi chystá. Musela jsem doufat, že se nepokusí znovu přivést svého kocourka Macka do nějakého stavu mezi životem a smrtí: jednak by to bylo pěkně bizarní na pohled, ale hlavně by to vyvolalo nelibost úřadů. „Smím se zeptat, co zamýšlíte?“

---

⁴ Tisíc šandárů = jeden megašandár. To se často zkracuje na „jeden meg“ podle „starého Mega McMeddoese“, průkopníka teorie magického pole.